

Renee heeft een vriend

Lynn staarde naar de makke golfjes, die recht voor haar het strand op rolden. Zij en Renee zaten gekleed op het zand, een paar meter van de waterlijn af. Het was eb en de zee trok zich langzaam terug.

- Ik vind het wel bijzonder, zei Lynn. Jullie logeren een weekend in Vlissingen, aan zee, en dan gaan we een eiland verderop naar het strand.

- Je weet toch waarom? zei Renee.

- Jawel, maar daarom is het niet minder bijzonder. Achter de duinen ligt een prima hotel. Je had ook daar een kamer kunnen nemen.

- Ik wist niet dat je hier zeehonden kon zien.

Lynn keek over haar schouder.

- Hij blijft lang weg.

- Misschien kan hij de verrekijker niet vinden.

- Die in het dashboardkastje ligt? vroeg Lynn.

- Ja, waarom?

- Het kastje is toch niet verplaatst?

- Nee, zei Renee, dat is zo.

Lynn ging staan en keek naar de golven ver in zee.

- Ik zie wel de golven, zei Lynn, die op de zandbank breken, maar meer ook niet. Zouden ze daar liggen?

- Volgens mijn vriend wel.

- Wist je vriend dat je hier zeehonden kunt zien?

- Hij zei het gisteravond onder het diner.

- En dan neemt hij een hotel in Vlissingen. Iedereen houdt van zeehondjes. Houdt hij niet van dieren?

- O jawel, zei Renee, die nu ook ging staan en in de verte tuurde. Hij is dol op dieren.

- En hij weet dat jij ook van dieren houdt?

- Natuurlijk weet hij dat. Maar hij zal er gewoon niet aan gedacht hebben.

- Ik begrijp het, zei Lynn. Hij hoorde gisteravond dat jij dol bent op dieren, daarom begon hij over de zeehonden hier.

- Ach, welnee. Al bij onze eerste ontmoeting bleek dat we allebei van dieren houden. Daarom klikte het zo tussen ons. Hij wil ook een paard nemen.

- Zeker een Fries, zo eentje als jij hebt.

- Toevallig wel. Is het niet lief?

- Heel lief, zei Lynn.

Ze ging weer in het zand zitten. Renee bleef staan.

- Je neemt al het zonlicht weg, zei Lynn.

- De zon gaat zo onder, zei Renee.

- Ja, maar nu staat hij er nog.

- Jij je zin...

Renee keek eerst naar de houten trap in de duinen en ging toen zitten.

- Ik denk, zei Lynn, dat die golven zo zwak zijn, omdat het eb aan het worden is.

- Het is eb, zei Renee.

- Het is toch nog geen eb? Het is net vloed geweest.

- Je bedoelt laag tij. Het kan wel laag tij worden, maar het is eb.

- Dus eb is het proces en laag tij is het resultaat?

- Je snapt het, zei Renee. Eb is een getijde. De zee trekt zich dan terug.

- Hier.

- Uiteraard hier. Ergens anders kan het nu vloed zijn.

- Maar, zei Lynn, het is pas echt vloed, als het hoog tij is, toch?

- Het is wel heel anders, zei Renee, met mijn vriend een dagje uit, of met jou.

- Waarom dat nou weer?
  - Hij meent wat hij zegt.
  - Ik ook.
  - Misschien zeg ik het verkeerd. Ik bedoel, hij houdt zich aan de feiten.
  - Wil je zeggen dat ik lieg?
  - Nee, dat niet, maar...
  - Zal ik je helpen? vroeg Lynn.
  - Graag, voordat ik dadelijk op m'n kop in het zand sta.
  - Ik gebruik mijn fantasie en die heb ik in overvloed. Bij je vriend echter, is er voortdurend sprake van laag tij.
  - Nou, laag tij... Hij fantaseert gewoon niet. Soms is dat best prettig. Je weet waar je aan toe bent. Als hij zegt, ik heb honger, dan heeft hij echt honger. Hij wil dan eten.
  - Ik heb ook weleens echt honger.
  - Inderdaad, weleens. Als jij zegt dat je honger hebt, kijk ik eerst om me heen. We zijn misschien in een park en jij ziet een vette eend.
  - Ik kan een eend in het park zien en op dat moment echt honger krijgen.
  - Dat kan. Maar vaak bedoel je iets anders dan je zegt.
  - Alsof jij altijd zo bloedserieus bent. En nu vind je het opeens storend, vriendin?
- Renee reageerde niet.
- Als ik je verveel, zei Lynn.
  - Nee, zei Renee, niet storend. Eigenlijk... Weet je, ik moet je bekennen, dat ik me inderdaad verveel en dat komt niet door jou. Mijn vriend is een heel aardige vent, attent en zo, maar hij is ook vreselijk nauwgezet.
  - Een pietlut.
  - Nee, gewoon heel... exact. Als hij zegt dat hij honger heeft en ik vraag hem of hij soms een vette eend gezien heeft, dan raakt hij in de war. Het is net alsof hij alleen maar met feiten om kan gaan.
  - Een vette eend is een vette eend. Hoe feitelijk wil je het hebben?
- Ze staarden elkaar aan.
- Het was maar een grapje, zei Lynn. Ik begrijp wat je bedoelt. Hij is saai.
  - Nou, hij is niet echt saai, maar...
  - Saai.
  - Ja, zuchtte Renee, een beetje wel.
  - Och, zei Lynn, als dat alles is. Je wilde graag een vriend, nu heb je een vriend. Als hij in het gebruik wat tegenvalt, doe je hem gewoon weg.
- Ze stond op en keek naar de duinen.
- Ik denk dat ik even ga zoeken.
  - Ga je hem halen? vroeg Renee.
  - Ik ga een tak zoeken. Toen ik als kind naar zee ging, gooide ik altijd takken in het water. Ik ben vergeten waarom. Misschien hoopte ik dat de golven de takken terug zouden brengen.
  - Dat doen ze ook. Tenminste, bij vloed doen ze dat. Bij eb weet ik het niet.
  - Ik ben zo terug. Alhoewel, ik kom niet meteen zo terug. Daar is je vriend. Tot dadelijk.
- Renee stond vlug op. Haar vriend kwam voorzichtig de trap af. Toen hij beneden was aangekomen, wuifde hij terug naar Lynn, die verderop de duinen in liep.
- Heb je 'm? riep Renee.
- Hij reageerde niet, maar toen hij vlak bij Renee was, hield hij even de verrekijs omhoog, die aan een riempje om zijn nek hing.
- Je hebt 'm, zei Renee.
- Hij knikte.
- Kon je hem niet vinden? vroeg Renee. Het duurde zo lang.
  - Jawel, zei hij, maar ik ben even bij de auto gebleven. Er liepen een paar jongens rond op het parkeerterrein. Het leek me beter om ze in de gaten te houden.
  - Schat, zei Renee, dit plaatsje is een bedevaartsoord voor jongeren. Ze komen hier massaal naar toe in

de zomer.

- Ja, maar ze liepen zomaar wat rond. Volgens mij hebben ze niet eens een auto.

- En waar zijn ze nu?

- In het hotel, geloof ik. Ze gingen naar de entree van het hotel.

- Da's wel vreemd, zei Renee, terwijl ze voorzichtig de verrekijker van zijn nek haalde, voor autodieven.

- Je weet niet wat ze daar kunnen stelen. De clientèle van dat hotel is zeer vermogend.

- En dan zeg ik tegen Lynn, dat jij over weinig fantasie beschikt.

- Hoe bedoel je?

- Niets, zei Renee. Ik ga eens kijken of ik zeehondjes kan vinden.

Ze tuurde met de verrekijker naar de zandbank in de verte. En warempel, ze zag een zeehond. Een flinke, zelfs.

- Ik zie er een! riep ze enthousiast. Kijk eens!

Ze gaf de verrekijker aan haar vriend, maar hij deed eerst het riempje om zijn nek, voor hij naar de zandbank keek.

- Waar zag je hem? vroeg hij.

- Ik denk dat je iets naar links moet kijken.

Hij keek iets naar links.

- Naar links, zei je toch?

- Ja, zei Renee. Zie je hem niet?

Hij liet de verrekijker zakken.

- Nee, zei hij. Waar precies zag je 'm?

Renee nam ongeduldig de verrekijker van hem over.

- Sorry, zei ze, omdat ze per ongeluk zijn hoofd meetrok. Renee haalde het riempje omzichtig over zijn haren heen.

Ze hoefde maar even te kijken, of ze had hem alweer gevonden.

- Daar, ik zie hem. Hij... O, dat is geen zeehond.

- Bedoel je die oude meerpaal? vroeg hij.

Renee hield de verrekijker op gelijke hoogte, maar ze besteedde een boze blik aan de man naast haar.

- Je zag wel een oude meerpaal? zei ze.

- Ja, die wel. Die kun je niet missen.

- En het dringt niet tot je door, vroeg Renee, terwijl ze de verrekijker liet zakken, dat ik per ongeluk die meerpaal voor een zeehond aanzie?

- Je vroeg of ik een zeehond zag. Ik zag geen zeehond.

- Wel een meerpaal.

- Dat wel.

Renee knikte. Ze gaf de verrekijker terug en draaide zich om. Lynn kwam tevoorschijn uit de duinen. Ze hield een paar dorre takken vast.

- Kijk, Lynn heeft takken gevonden, zei Renee.

- Waarom? vroeg hij.

- Omdat ze gezocht heeft. Lynn! Heb je takken gevonden?

- Dat zeg je net, zei haar vriend.

- Nee! riep Lynn, die door het rulle zand ploeterde. Ik heb niets kunnen vinden. Ha, grote vriend van mijn beste vriendin. Was je verdwaald?

Hij wachtte tot ze dichterbij hem was en vroeg toen:

- Waarom verdwaald?

- Je bleef zo lang weg. Was het dashboardkastje verdwenen?

- O, dat. Ik ben even bij de auto gebleven. Er liepen een paar onguere types rond.

- Jongelui, zei Renee, die logeren in het dure hotel.

- Dat weet je niet zeker, zei haar vriend.

- Ja? Is het een duur hotel? vroeg Lynn, terwijl ze een tak aan Renee overhandigde en er twee zelf hield. Of wil jij ook een tak?

Hij wees het aanbod af.

- Nogal prijzig, zei hij. Ze berekenen ruim honderd euro per nacht voor een eenvoudige kamer.
- Dat is niet mis, zei Renee.
- Nee, zei Lynn. Ik ga eerst.

Ze liep naar de waterlijn, haalde uit en smeedde de tak zo ver mogelijk het water in.

- Wat doet ze nu? vroeg hij.
- Ze smijt een tak het water in, zei Renee.
- Dat begrijp ik. Ik bedoel...
- Al een zeehondje gezien? vroeg Lynn.
- Nee, zei Renee. Ik dacht van wel, maar het bleek een meerpaal te zijn.
- Er zijn niet altijd zeehonden, zei haar vriend. Soms zitten ze meer naar het noorden.
- We zullen het zo weten, zei Lynn. Renee, doe je best.

Renee gooide de tak in het water, verder dan Lynn.

- Niet slecht, zei Lynn. Maar je bent jonger dan ik. Wil je het echt niet een keer proberen, grote vriend?

- Nee, dank je, zei hij. Ik zie er het nut niet van in.
- Geef jij niets om zeehonden? vroeg Renee plagend.
- Ik vind zeehonden heel leuk, maar wat is het verband?
- Komt ie! riep Lynn en met al haar kracht gooide ze de derde tak het water in.
- Zo, zei Renee, en nu maar wachten. Ze ging samen met Lynn op het zand zitten. Hoopvol staarden de vriendinnen naar het water.

Grote vriend keek een tijdje naar de takken die op het water dreven. Toen beseftte hij, dat het riempje van de verrekijker niet om zijn nek zat. Hij deed het alsnog om. De verrekijker hing nu op zijn buik, maar hij hield hem ook nog met beide handen vast.

- Wat doen we nu? vroeg hij.
- Wachten, zei Lynn.
- Tot de takken weer aanspoelen? vroeg hij. Daar kunnen we beter niet op wachten. Volgens mij is het eb aan het worden.
- Correctie, zei Lynn, het is eb. Het wordt laag tij. Eb is het proces, laag tij het resultaat.
- Is dat zo? vroeg hij achterdochtig.
- Iedereen weet dat, zei Renee. Maar we wachten niet op de golven.
- Nee, natuurlijk niet, zei Lynn.
- Waar wachten we dan op?
- Schat, zei Renee, wat ligt daar op die zandbank, als we geluk hebben?
- Ehhh... zeehonden?
- Precies. En wat doen honden?
- Honden? zei hij verbaasd.

Lynn schudde gelaten nee.

- Hij weet ook niets, zuchtte ze.
- Honden, zei Renee geduldig, apporteren.
- Ja, iedereen weet dat, zei Lynn.
- Dus, ging Renee verder, als we willen weten of daar zeehonden zijn, hoeven we alleen maar af te wachten. Gebeurt er niets, dan zijn ze er niet.
- Ja, en anders komen ze de takken netjes terugbrengen en kunnen we ze aaien. We moeten jou wel erg veel uitleggen. Voel je je niet lekker?

Hij keek aarzelend op Lynn neer, die met een uitgestreken gezicht naar hem opkeek.

- Maar, zei hij, zeehonden zijn heel anders dan gewone honden. Je kunt toch niet verwachten...

Lynn stond op en zei:

- Wacht, ik weet nog meer takken te liggen. Hoeveel wil jij er hebben, Renee?
- Doe maar drie, zei Renee.
- Goed idee, zei Lynn, en ze liep al weg. Dan probeer ik er zes niet te vinden.

Renee keek haar vriendin glimlachend na. Haar vriend reikte haar de hand om haar te helpen met

opstaan.

- Gaan we terug naar het hotel? vroeg hij.
- En Lynn hier achterlaten?
- Nee, ik bedoel, als jullie klaar zijn met takken in het water gooien.

Renee keek in zijn bruine ogen en streek over haar hart.

- Je kunt het ook niet helpen, zei ze.
- Wat niet?

- Kom, we plukken Lynn uit de duinen en dan rijden we terug. Het is onderhand tijd voor het diner. Hij hield haar hand vast en samen liepen ze naar de rand van de duinen, waar Lynn net een heuveltje probeerde te beklimmen.

- Lynn! riep Renee. We gaan terug naar het hotel!

Lynn keek verrast op en zag Renee hand in hand lopen met grote vriend. Daar is geen kruid tegen gewassen, dacht ze, en ze gaf haar poging meteen op. Ze ploeterde langs het duin naar de houten trap. Renee en haar vriend wachtten tot Lynn ze ingehaald had, waarna ze samen de trap beklommen. Toen ze eenmaal boven waren, keek Lynn nog eenmaal om. Bij de takken, die nog steeds op dezelfde plek dreven, was even een blinkende rug zichtbaar, als van een grote vis. Of misschien was het een zeehond.

- Zeg, riep ze naar Renee, die inmiddels richting het parkeerterrein liep, het ziet er naar uit dat het werkt. Een zeehond is de takken aan het verzamelen.

Glimlachend keek Renee om. Ze hield haar pas in, maar grote vriend liep door.

- Nee, echt! riep Lynn. Nu kun je een zeehond zien!
- Of, riep Renee geamuseerd, een vette eend!

Ze zei wat tegen haar vriend. Hij keek om.

Lynn tuurde naar het water. Van de drie takken lag er nu eentje dicht bij de waterlijn. Hoe kwam die daar?

- Weet je zeker, riep ze naar Renee, dat het eb is? Geen vloed?
- Het is eb! riep Renee. Kom nou maar!

Het is eb, dacht Lynn, die voor een laatste keer naar het water keek. Oké, dan niet. Ik ben hier niet de dierenliefhebber. Al struikel ik dadelijk over een pinguïn, mij hoor je niet meer.

- Ik kom al! riep ze naar Renee, en zacht liet ze er op volgen: Maar jou, grote vriend, doen we weg.